

ikke. Vi har stadig en aftale med kommunerne og med de nye regioner, der sammen med det finanslovsforslag, vi har lagt frem, giver en vækst på ½ pct. – fuldstændig.

Oven i det har vi så lagt det, der er skabt gennem finansieringsdelen, altså den velfærdsaftale, vi har lavet. Der er plads til yderligere ½ pct., og derfor vokser det offentlige forbrug næste år fra ½ til 1 pct. Men den halve procent, vi lægger oveni, er altså til forskning, det er til efteruddannelse og til videreuddannelse, det skal sikre, at 95 pct. af alle unge får en uddannelse, og at mere end 50 pct. får en videregående uddannelse. Der er afsat store beløb – 3 mia. kr. – i en pulje til at forebygge nedslidning. Så jeg vil blot sige, at det er det eneste, der for så vidt ligger, ud over styringen.

Kl. 17.45

Jamen er det så rigtigt, at man har nået nøjagtig de procenttal i vækst i årene 2002, 2003, 2004 og 2005? Svaret er nej. Hvorfor ikke? Fordi kommunerne har brugt flere penge, end de har aftalt med regeringen. Jeg blev spurgt: Hvordan kan det være? Og der er jeg nødt til at sige, at finansministeren altså ikke sidder i 271 byråd – hvis nogen tror det – og beslutter budgetterne eller fordelingen inden for prioriterede områder, og det er heller ikke min agt at gøre det i de 98 nye kommuner her efter den 1. januar 2007. Hvorfor ikke? Fordi KL siger: Vi går ind for rammestyring; kan vi ikke være enige om, at den danske model er den, at vi aftaler de samlede rammer, og så lader I være at blande jer i, hvordan kommunerne bruger pengene? Det er budskabet. Jeg er principielt enig. Det er også mit udgangspunkt, at man har et kommunalt selvstyre, at man har en ramme, og så fordeler kommunerne selv pengene. De aftaler har vi indgået.

Derfor er jeg også glad for i dag at se, at KL's formand som KL's formand kommer med et indlæg, hvor han jo siger, at de står bag aftalen. Der er nogle, der forsøger at give indtryk af, at KL ikke står bag aftalen. Han siger her og slår fast: Vi står bag aftalen. Og dernæst siger han, at den aftale, vi har indgået, sikrer, at den service, vi har i år, også kan fortsætte næste år, endda også med det øgede antal elever i folkeskolen og det løft, der er ønsket på ældreområdet. Det er hans budskab, og det er jo det, der svarer til en rammeaftale.

Så spørger man: Hvem er det, der egentlig angriber selve den rammeaftaletankegang? Svaret er, at det først og fremmest er Folketinget. For på den ene side siger man jo, at vi skal fast-

holde rammesystemet, og på den anden side spørger man: Hvorfor er pengene brugt, som de nu engang er? Hvorfor er der i X-købing tale om, at man har foretaget én prioritering og brugt penge på ét område, og hvorfor mangler man penge på et andet område?

Se, det spørgsmål kan man jo ikke stille, hvis man går ind for rammestyring, men det skred har fundet sted her i salen fra det første tidspunkt, hvor regeringen sammen med Dansk Folkeparti leverede 500 mio. kr. mere til ældreområdet over rammen, da kom kravet: Vi vil se helt præcis, hvad de penge er gået til i de enkelte kommuner.

Så man kan ikke både have rammestyring, overlade beslutningen til byrådene og bagefter forlange, at Folketinget skal fortælle, hvordan pengene er brugt i den enkelte kommune, og hvorfor de er brugt sådan. Sådan fungerer det ikke. Enten har man rammestyring og kommunalt ansvar, eller også har man detailstyre og regeringsansvar – og Folketingets. Sådan hænger det sammen. Der er for så vidt ikke nogen mellem-løsning. Og jeg er bare nødt til at sige til alle dem, der spørger, hvorfor det går sådan i X-købing, at det, jeg holder mig til, er, at vi har én aftale med det samlede kommunale landskab, og det er KL's bestyrelse, der står bag aftalen. Det er det, vi forholder os til, og så sikrer vi, at der er penge nok.

Se, det, der giver den store sværhedsgrad – hvad alle herinde vel også ved – er, at der aldrig har været noget tidspunkt, hvor kommunalbestyrelsesmedlemmer har været udsat for en opgave af det omfang, vi ser nu, for det kører på flere ledder. Altså, alene dette overhovedet arbejds-mæssigt at magte, hvad det vil sige at lægge kommuner sammen. De kulturer, der har været i forskellige kommunalbestyrelser, selv om de har været tæt på hinanden geografisk, kan være vidt forskellige. De regler og systemer, man har haft i administrationen, kan være vidt forskellige. Dette overhovedet at lægge det sammen er en mammutopgave, hvor man må spørge: Hvem gør egentlig hvad hvornår? Altså den proces, der er i gang. Man skal altså have det overblik som byrådsmedlem og samtidig se på: Hvad er det så for opgaver, vi får udefra? Ét er de opgaver, vi har kendt, men hvad er det i øvrigt, Folketinget har henlagt til kommunalbestyrelsen? Hvad er det, amterne tidligere har beskæftiget sig med, og som vi nu har ansvaret for? Overhovedet at få det overblik, vil jeg sige, er jo i virkeligheden en udfordring, som ikke lig-